lume, înainte de desfiinţare, prin simplul fap[t]
că „a fost”, el a căpătat un plus de fiinţă, care
rămâne şi, undeva, într-un plan al şinei sale,
care e desigur altceva decât planul prezenţei
active în lume, dar care nu e mai puţin un plan
de fiinţă, el este încă, de vreme ce poate fi deo-
sebit actual, de ce nu este, în sensul că nici nu
e şi nici nu a fost.

Ori de câte ori românul zice că a „nimicit” ceva, el se strămută cu gândul din planul de existenţă al lucrului însuşi, pe care l-a nimicit, în planul de existenţă temporală, în planul în care subzistă încă elementele lui risipite. Numai aci, pe acest plan şi în planul operaţiei care unea aceste elemente, s-a săvârşit pentru el „nimicirea”. Numai aci lucrul nimicit nu mai este, a încetat de a fi. Ci nu în planul lui propriu de chip sau de structură, unde nici o clipă n-a încetat de a fi, în care, adică, nimicirea nu l-a atins şi în care subzistă întocmai ca şi mai înainte. Se poate pretinde oare că un cântec a încetat să existe când glasurile şi instrumentele care îl execută au isprăvit de cântat? Cum ar fi atunci posibilă „reexecutarea” lui?

În măsura deci în care puterea de făptuire se loveşte, în româneşte, de slăbiciunile pe c[...]